

ΑΜΠΝΤΟΥΛΜΑΝΟΒΑ ΝΤΙΝΑΡΑ

Το δέντρο που ήθελε να γίνει άνθρωπος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Α.Λ.ΒΟΝΥΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
Σχολή Εφαρμοσμένων Τεχνών και Πολιτισμού
Τμήμα Γραφιστικής

Πτυχιακή Εργασία/Diploma Thesis
Τίτλος εργασίας /Title

Το δέντρο που ήθελε να γίνει άνθρωπος

Συγγραφέας
Ονοματεπώνυμο Αμπντουλμάνοβα Ντινάρα
ΑΜ: 09013
Student name and surname ,Registration Number:
Abdulmanova Dinara 09013

Επιβλέπων/ουσα καθηγήτρια
Ονοματεπώνυμο Δεβετζή Ιωάννα
Supervisor name and surname: Devetzi Ioanna

Αθήνα, Ιούλιος 2022

ΔΗΛΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΠΤΥΧΙΑΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Η κάτωθι υπογεγραμμένη Αμπντουλμάνοβα Ντινάρα του Αμίρ, με αριθμό μητρώου 09013 φοιτητής/τρια του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής της Σχολής Εφαρμοσμένων Τεχνών και Πολιτισμού του Τμήματος Γραφιστικής, δηλώνω υπεύθυνα ότι:

«Είμαι συγγραφέας αυτής της πτυχιακής/διπλωματικής εργασίας και ότι κάθε βοήθεια την οποία είχα για την προετοιμασία της είναι πλήρως αναγνωρισμένη και αναφέρεται στην εργασία.

Επίσης, οι όποιες πηγές από τις οποίες έκανα χρήση δεδομένων, ιδεών ή λέξεων, είτε ακριβώς είτε παραφρασμένες, αναφέρονται στο σύνολό τους, με πλήρη αναφορά στους συγγραφείς, τον εκδοτικό οίκο ή το περιοδικό, συμπεριλαμβανομένων και των πηγών που ενδεχομένως χρησιμοποιήθηκαν από το διαδίκτυο. Επίσης, βεβαιώνω ότι αυτή η εργασία έχει συγγραφεί από μένα αποκλειστικά και αποτελεί προϊόν πνευματικής ιδιοκτησίας τόσο δικής μου, όσο και του Ιδρύματος. Παράβαση της ανωτέρω ακαδημαϊκής μου ευθύνης αποτελεί ουσιώδη λόγο για την ανάκληση του πτυχίου μου».

*Επιθυμώ την απαγόρευση πρόσβασης στο πλήρες κείμενο της εργασίας μου μέχρι και έπειτα από αίτηση μου στη Βιβλιοθήκη και έγκριση του επιβλέποντα καθηγητή

Ο/Η Δηλών/ούσα
Αμπντουλμάνοβα Ντινάρα

(Υπογραφή)

* Ονοματεπώνυμο /Ιδιότητα

Ψηφιακή Υπογραφή Επιβλέποντα

* Σε εξαιρετικές περιπτώσεις και μετά από αιτιολόγηση και έγκριση του επιβλέποντα, προβλέπεται χρονικός περιορισμός πρόσβασης (embargo) 6-12 μήνες. Στην περίπτωση αυτή θα πρέπει να υπογράψει ψηφιακά ο/η επιβλέπων/ουσα καθηγητής/τρια, για να γνωστοποιεί ότι είναι ενημερωμένος/η και συναινεί. Οι λόγοι χρονικού αποκλεισμού πρόσβασης περιγράφονται αναλυτικά στις πολιτικές του Ι.Α. (σελ. 6):

https://www.uniwa.gr/wp-content/uploads/2021/01/%CE%A0%CE%BF%CE%BB%CE%B9%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%B5%CC%81%CF%82_%CE%99%CE%B4%CF%81%CF%85%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%BF%CF%85%CC%81_%CE%91%CF%80%CE%BF%CE%B8%CE%B5%CF%84%CE%B7%CF%81%CE%B9%CC%81%CE%BF%CF%85_final.pdf

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
Σχολή Εφαρμοσμένων Τεχνών και Πολιτισμού
Τμήμα Γραφιστικής

Τίτλος εργασίας

Το δέντρο που ήθελε να γίνει άνθρωπος

Μέλη Εξεταστικής Επιτροπής συμπεριλαμβανομένου και του Εισηγητή

Η πτυχιακή/διπλωματική εργασία εξετάστηκε επιτυχώς από την κάτωθι Εξεταστική Επιτροπή:

A/a

ΟΝΟΜΑ ΕΠΩΝΥΜΟ

ΨΗΦΙΑΚΗ ΥΠΟΓΡΑΦΗ

Δεβετζή Ιωάννα

Παπαδομανωλάκη Μαρία

Δελφίνο Ιωάννα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΜΠΝΤΟΥΛΜΑΝΟΒΑ ΝΤΙΝΑΡΑ

Το δέντρο που ήθελε να γίνει άνθρωπος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
A.L.BONYS

Copyright @ 2022 εκδοσεις A.L.BONYS O.E

ISBN : 252-698-6523-56-8

Εξώφυλλο: Αμπντουλμάνοβα Ντινάρα
Εικονογράφηση: Αμπντουλμάνοβα Ντινάρα
Διόρθωση κειμένου : Αμπντουλμάνοβα Ντινάρα
Σελιδοποίηση: Αμπντουλμάνοβα Ντινάρα
Καλλιτεχνική επιμέλεια και συντονισμός : Δεβετζή Ιωάννα
Εκτύπωση και βιβλιοδεσία : ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ ΚΥΒΟΣ Α.Ε

Με την επιφύλαξη παντός δικαιώματος. Δεν επιτρέπεται η αναπαραγωγή κανενός τμήματος αυτής της έκδοσης, σε οποιαδήποτε μορφή, ή με τη χρήση ηλεκτρονικών ή μηχανικών μέσων, συμπεριλαμβανομένων συστημάτων αποθήκευσης και ανάκτησης πληροφοριών, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη, παρα μόνο από επιμελητές ή βιβλιοκριτικούς, οι οποίοι μπορούν να αναφέρουν σύντομα αποσπάσματα σε εργασίες τους.

Το δέντρο που ήθελε να γίνει άνθρωπος

Να ζεις την ύπαρξή σου, να σέβεσαι τον εαυτό σου είναι αξίες που μαθαίνεις να εκτιμάς μέσα από τις εμπειρίες της κοινωνίας στην οποία ανήκεις. Κι αν σου δινόταν ποτέ η ευκαιρία να ήσουν κάτι άλλο από αυτό που είσαι ,σκέψου πόσο θα μπορούσες να παντρέψεις την ψυχή και το σώμα σου και να εναρμονιστείς στις νέες συνθήκες σύμφωνα με τα προσωπικά "γιγνώσκω" ; Αν ήσουν ένα δέντρο σαν εμένα που η ευχή και η επιθυμία του να γίνει άνθρωπος εκπληρώθηκε με μαγικό τρόπο

Η απίθανη ιστορία της ύπαρξής μου συνδέεται με τους ανθρώπους.

Ο τόπος που " γεννήθηκα" είναι μια μόνιμη σταχτοκόκκινη ηλιοκαμένη απέραντη πεδιάδα .

Εγώ το μοναδικό δέντρο που στέκομαι σαν φύλακας της σκιάς μου, νοιώθω ένα περίεργο συναίσθημα μεταξύ περιέργειας και ζήλειας για τον άγνωστο κόσμο των ανθρώπων που δεν μπορώ να γνωρίσω.

Είναι ένα συναίσθημα που με κάνει να ασφυκτιώ και να θέλω να ξεφύγω από τις ρίζες μου που με κρατούν καθηλωμένο εδώ .Είναι μια βαθιά επιθυμία να μπορούσα να γίνω έστω για λίγο άνθρωπος.

Μια φεγγαρόλουστη νύχτα και ακριβώς την στιγμή που ένωθα τόσο απογοητευμένο για την ανεκπλήρωτη επιθυμία μου, ένιωσα μια πρωτόγνωρη αόρατη δύναμη να με κυριεύει, σαν να εισακούστηκε η κρυφή ευχή μου.

Ήταν το δικό μου θαύμα όπως τότε που την άνοιξη φιλοξενώ εκατοντάδες κουκούλια απο κάμπιες και λίγο καιρο μετά γίνομαι μάρτυρας της μεταμόρφωσης τους σε υπέροχες πεταλούδες. Δεν ξέρω γιατί το δικό μου

θαύμα έδειχνε μεγαλοπρεπές και μοναδικό ,ίσως επειδή συνέβαινε σε μένα. Και ναι ,η μεταμόρφωσή μου... τη νιώθω... συμβαίνει...

Και έτσι λοιπόν , κάτω από την γιόμα του φεγγαριού, μεταμορφώνομαι στο πλάσμα
που ζήλευα να γίνω ,τον άνθρωπο .
Χίλιες σκέψεις με κυρίευσαν ,χίλιους χτύπους της
καρδιάς μου άκουσα .
- Μα τι αίσθημα ,τι ρίγος ,τι συγκίνηση!

Αυτό που κάποτε βαστούσε γερά τη πλούσια φυλλωσιά έγινε πόδια μακριά ,
στιβαρά και λευκά, λευκά όπως ακριβώς είχαν οι κορασίδες που έρχονταν σιμά μου
και απολάμβαναν τις μεσημεριανές ώρες τον πολύτιμο ίσκιο μου. Η φυλλωσιά μου
δεν θύμιζε σε τίποτα από φύλλα και κλαριά παρά μόνο μαύρα μεταξωτά μαλλιά,
σαν εκείνο το γαλάζιο μεταξωτό μαντίλι που το πήρε ο αέρας κάποτε από τους
ανθρώπους και το έφερε στις κορυφές των κλαριών μου.

Σάρκα και ξύλο μπερδευόνταν ... μέχρι που
ένιωθα μόνο τις βαθιές ρίζες μου να
αποκόπτονται και να παραμένουν
οι ίδιες στην θέση τους ..
σαν να μη θέλουν και να αντιστέκονται .

Αυτό το αίσθημα της περιέργειας με κάνει να βιάζομαι ... Το ξέρω δεν έχει ολοκληρωθεί η μεταμόρφωσή μου .Σχεδόν ημιγυναίκα πως είμαι , μισό δέντρο μισός άνθρωπος πατώ το πρώτο μου μέτρο στο χώμα μακριά από το σπίτι μου , μακριά από τις ρίζες μου και φυσικά ανυπομονώ .. προσμένω να δω ,με αυτά τα νεά μάτια που μου δόθηκαν ,άλλα πράγματα ,πράγματα των ανθρώπων καθώς όλα πάνω μου ακόμα αλλάζουν .

Μα πια δεν μπορώ να ακούσω τα άλλα δέντρα να μου μιλούν ,αν μου μιλούν και τι θα 'λέγαν για μένα ,- αμ τι με νοιάζει όμως; Μονάχα ένοιωθα σαν αποκύημα της φαντασίας μου πως δρόμο καλό μου εύχονταν ...Και στο ξέφωτο σχηματιζόταν μια αψίδα θριάμβου. Εκεί λοιπόν είναι ο δρόμος που με οδηγεί ...Ωωωω τι χαρά!

Πηγαίνω για άλλους τόπους, για άλλα μέρη να τιμήσω
αυτή τη νέα μου ζωή... να κουράσω αυτά τα στιβαρά πόδια,
να δω τον άνθρωπο, να ζήσω με τον άνθρωπο...

Για δεσ είμαι εδώ ! Στην κοινωνία του ανθρώπου! Είναι πράγματι αλήθεια ! Και όμως με ανθρώπινη μορφή έφτασα ...Με μεγάλη επιφυλακτικότητα θα προχωρήσω μέσα στην πόλη .. Ένα ρίγος με κυριεύει σύγκορμη μαζί με άγχος και περίεργεια για αυτήν την ένωσή μου με το ανθρώπινο στοιχείο και την ζωή.

Αντικρίζοντας την εκμετάλλευση των ζώων...

Αχχ! τι φριχτό! Γιατί το κάνουν αυτό; Καταπονημένο μου πλάσμα, τι μαρτύριο ζεις; Άνθρωπε σε βοηθά το ζωντανό, μα πόσο να αντέξει πια; Ίσως έτσι πρέπει... Εμένα με πονάει, με ενοχλεί αυτό το θέαμα. Ο άνθρωπος αυτός δεν έχει αισθήματα, δεν νιώθει σαν εμένα; Δεν στενοχωριέται; Και οι άλλοι πού είναι οι άλλοι; Γιατί δεν τον σταματάει κανείς, που φέρεται έτσι στο ζωντανό;

Και όταν πια το ζώντανο λιποθυμά και ψυχοραγεί,
ακόμα και τότε η μικροπρέπεια του ανθρώπου δεν το λυπάται διόλου. Άραγε φταίει
για αυτή την αναστάτωση που τους προκάλεσε ; Που δεν τηρεί τη σημερινή δουλειά(!) ;
Η δική του η κόπωση που αδυνατεί να υπηρετήσει άλλο, δεν αγγίζει ,
δεν ψυχοπονά τον αφέντη του !

Και πάνω στις εξερευνήσεις μου σε αυτό τον κόσμο, σε συνάντησα και σένα.
Δεν θα ξεχάσω ποτέ ...
Αυτό το βλέμμα σου, που παρόλο που ήρθα κοντά σου, σε θαύμαζα
αλλά και λυπόμουν για εσένα, δεν συναντήθηκαν οι ματιές μας.
Σα να είχες χάσει τη ζωή από μέσα σου. Έτσι αγέρωχος βαρύς με μάτια αδειανά..

Και εγώ να σε κοιτώ επίμονα, να θέλω να σε βοηθήσω , να σου προσφέρω κάτι
Και τι θα απογίνεις και ποια θα είναι η μοίρα σου ; Πάλι εδώ θα καταλήξεις.
Αχ άμοιρο πλάσμα, τι είναι αυτό που ζητάει ο άνθρωπος και σε κρατάει
φυλακισμένο για την δική του απόλαυση, να σε κοιτά σαν τρόπαιο;

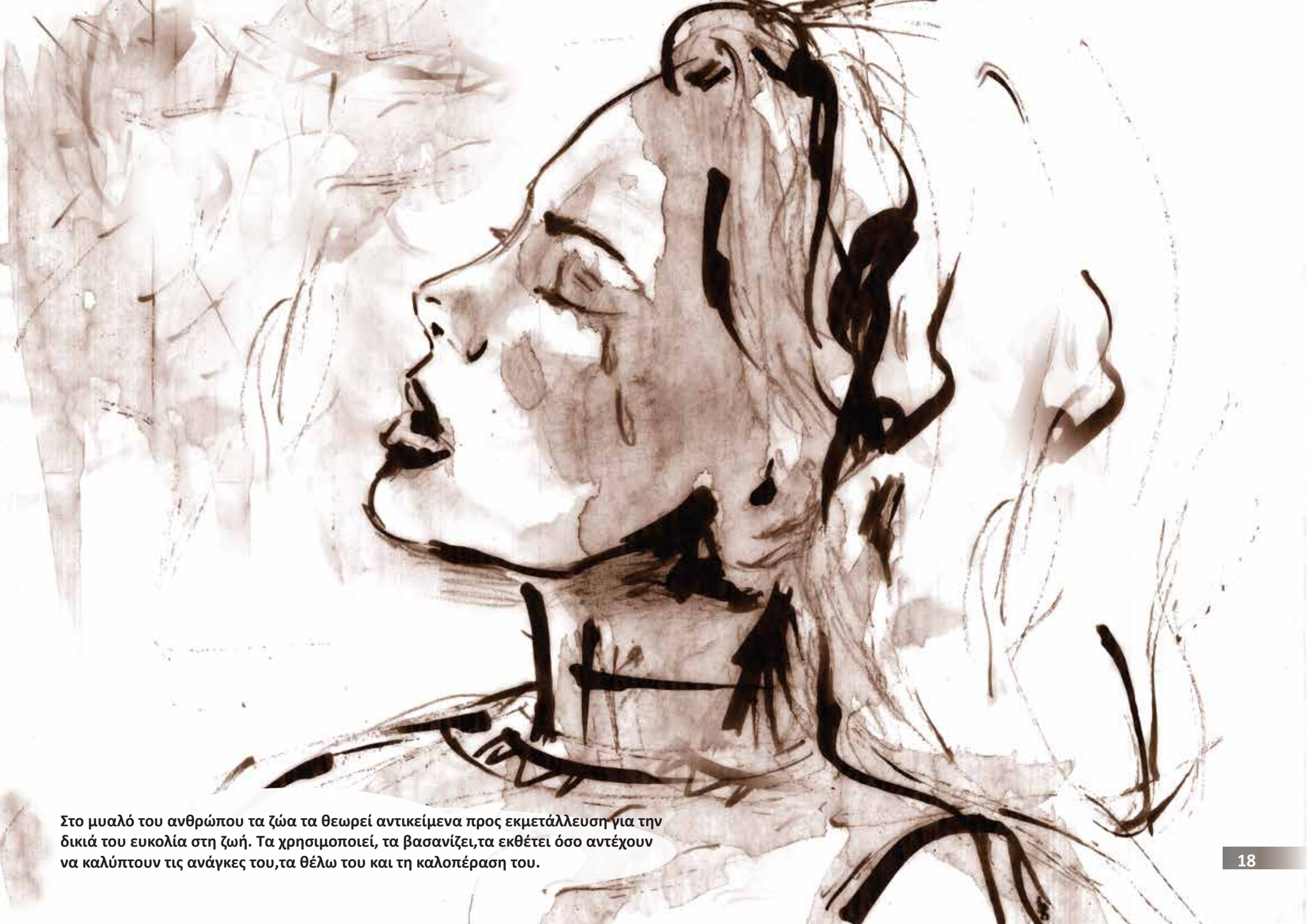

Δεμένος. Τιμωρημένος.
Για ποιο λόγο σε χτύπησαν έτσι βάνουσα;
Στα γέρικά σου πόδια ελέφαντα,
αλυσίδες σου φόρεσαν μη πας πουθενά
και σε χάσουν , να σου θυμίζουν να 'χεις
σκυφτό το κεφάλι , υπόδουλος
στο "μεγαλείο" των ανθρώπων.

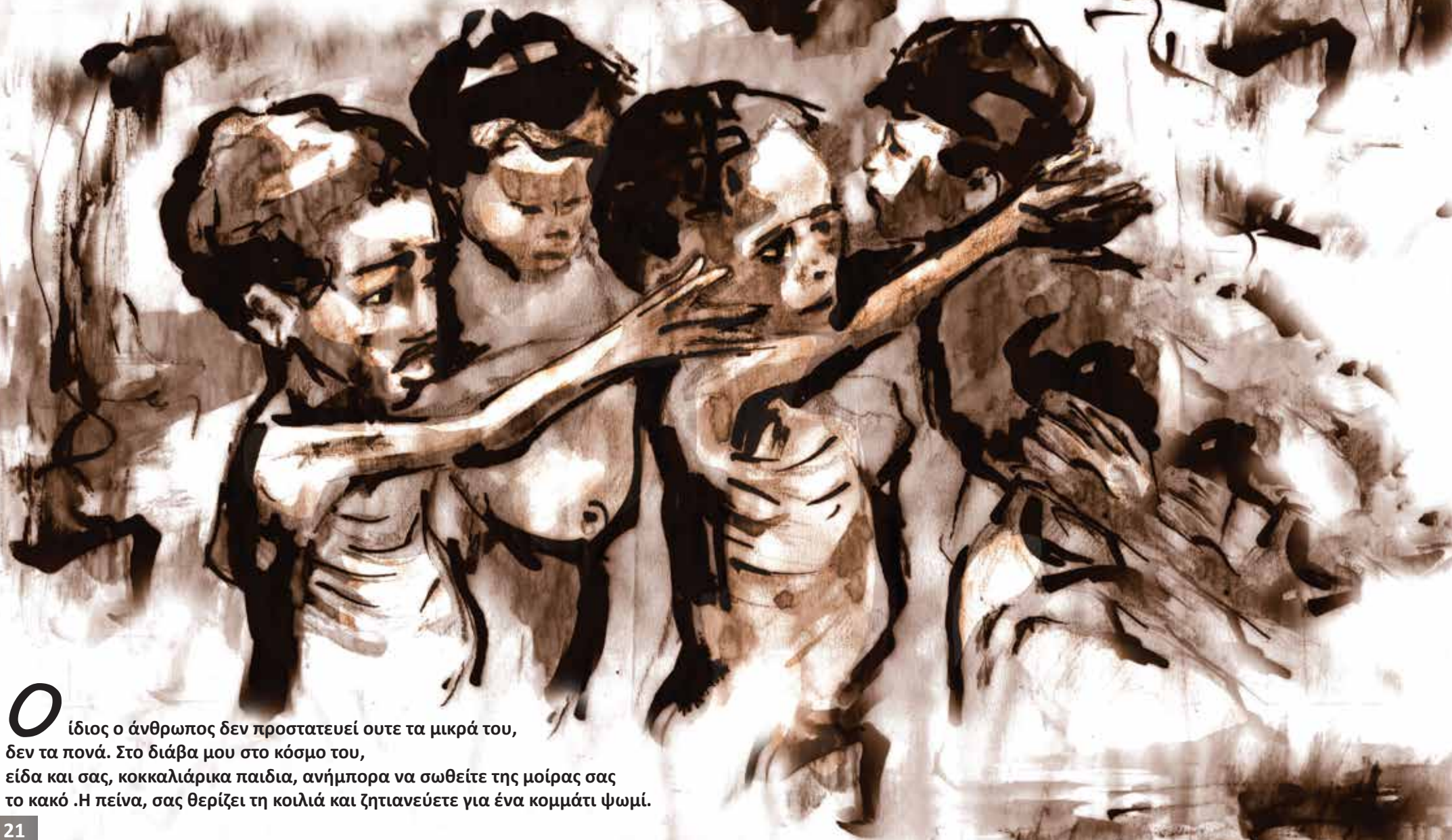

Βοήθειαααα!!!!
Ας τον σταματήσει κάποιος αυτόν τον άνθρωπο..Το χέρι του βαρύ
με άνανδρη πράξη , διαπράττεις έγκλημα εις βάρος του πλάσματος που είχε την ατυχία
να σε έχει αφέντη. Τι σου χρωστά;Τι σου έκανε;Τι σου 'φταιξε;

Στο μυαλό του ανθρώπου τα ζώα τα θεωρεί αντικείμενα προς εκμετάλλευση για την δικιά του ευκολία στη ζωή. Τα χρησιμοποιεί, τα βασανίζει, τα εκθέτει όσο αντέχουν να καλύπτουν τις ανάγκες του, τα θέλω του και τη καλοπέραση του.

*Η πείνα και η επαιτεία που επικρατεί
στον κόσμο...*

Ο ίδιος ο άνθρωπος δεν προστατεύει ούτε τα μικρά του, δεν τα πονά. Στο διάβα μου στο κόσμο του, είδα και σας, κοκκαλιάρικα παιδιά, ανήμπορα να σωθείτε της μοίρας σας το κακό. Η πείνα, σας θερίζει τη κοιλιά και ζητιανεύετε για ένα κομμάτι ψωμί.

Μα και οι γέροντες να ζητιανεύουν ... Στο δικό τους κουβάλημα των άπειρων χρόνων ζωής ,προστίθεται και αυτή η άτιμη πράξη , ... μα δεν έχουν παιδιά και εγγόνια να τους βοηθήσουν ,να τους περιποιηθούν με αγάπη όπως τους αρμόζει στο λίγο χρόνο που τους απομένει;

Κάποτε ακολούθησα μια στρατιά μυρμηγκιών που στις πλάτες τους κουβαλούσαν άσπρα ψίχουλα , ίσως καποιο ψωμί .Και τι να δω; Ένα παιδί βρώμικο από την κορφή ως τα νύχια με κουρέλια ντυμένο , έτρωγε αυτά τα ψίχουλα απο τις πλάτες των μυρμηγκιών.

<<-Κυρία δώσε μου κάτι να φάω >> Το άμοιρο αθώο βλέμμα ενός παιδιού με ξάφνιασε,
η φωνή του τρεμάμενη γεμάτη ενοχές σαν κάτι κακό να έκανε.... Οι άνθρωποι γύρω του να
μη σταματούν ούτε στιγμή να το κοιτάζουν .. Όλοι στην βιασύνη τους να πάνε κάπου...
Που πάνε όλοι και το προσπερνούν;
Ποιος θα το βοηθήσει;

Μικρό μου παιδί, δεν έκανες τίποτα κακό ...
Απλά γεννήθηκες στον κόσμο τούτο που κατά πως φαίνεται
δεν προστατεύει τα μικρά του όπως κάνουν τα ζωντανά ,
όπως οι λέαινες τα μωρά τους
που δεν θα άφηναν με τίποτα στον κόσμο να πεινάσουν
ακόμα και αν κινδύνευε η ζωή τους στο κυνήγι για τροφή.

Η φρίκη του πολέμου...

Οι μέρες φαίνονταν ατελείωτες, αργά έδυε ο ήλιος και νωθρά ανέτειλε. Όμως, ακόμα δεν έχω δει όλο τον κόσμο των ανθρώπων. Περπατώντας έναν ανηφορικό δρόμο συνάντησα έναν στρατιώτη. Το βλέμμα του με κάρφωνε όχι με απειλή, αλλά σαν να ήθελε να με προειδοποιήσει για αυτό που έπεται. Ξωπίσω του απλώνονταν σωροί πτωμάτων κάτω από τον καυτό ήλιο. Μια δυσσομία και βουητό από μύγες πάνω τους. Στο βάθος διακρίνονταν ανθρώπινες φιγούρες που βιάζονταν να φεύγουν από τον όλεθρο που ξεδιπλώνονταν μπροστά τους.

ΕΙΡΗΝΗ... Ειρήνη!

Όσες φορές και αν το βροντοφωνάξω δεν καταφτάνει από πουθενά,
μόνο πόνος, ουρλιαχτά και ΠΟΛΕΜΟΣ . Άνθρωποι στοιβαγμένοι ο ένας πάνω
στον άλλον στον βούρκο, στη λάσπη ,στο χώμα
Άνθρωποι αβοήθητοι ,άνθρωποι πονεμένοι ,τραυματισμένοι, ακρωτηριασμένοι.
Άνθρωποι καταδικασμένοι από τη μοίρα του πολέμου.

Πόλεμος! Ίσως είναι μια λέξη που δύσκολα μπορεί να συνοψίσει όλα τα φριχτά συναισθήματα και τον όλεθρο που προκαλεί ιδίως αν είσαι αυτόπτης μάρτυρας.

ΩΩω μητέρα γή ...

Μες στα χαλάσματα μικρό μου, που είναι οι γονείς σου ;
Το κλάμα σου με στοιχειώνει, μου μαυρίζει τη ψυχή.
Τι θα απογίνεις μοναχό σου ;

Απαλό είναι το σώμα σου ,αθώα η ψυχή σου , τα μάτια σου καθρέφτης
της δύναμης, της ζωής, του μέλλοντος που κρύβεις μέσα σου...
Είναι έγκλημα να στερείς τη ζωή των παιδιών του κόσμου!

Πως να διαχειριστείς το θάνατο ενός μικρού ανθρώπου από τη στιγμή που δεν πρόλαβε να ζήσει ,να στραβοπατήσει να τσακιστεί ,να γελάσει, να παίξει, να ΖΗΣΕΙ; Πώς να διαχειριστεί το θάνατο ένας πατέρας το αδικοχαμένο του μωρό που η μανία του πολέμου δεν υπολογίζει στο διάβα της κανέναν και τίποτα; Ποιός θα αναπληρώσει αυτή τη ζωή που χάθηκε και για κάθε παιδί που χάνεται;

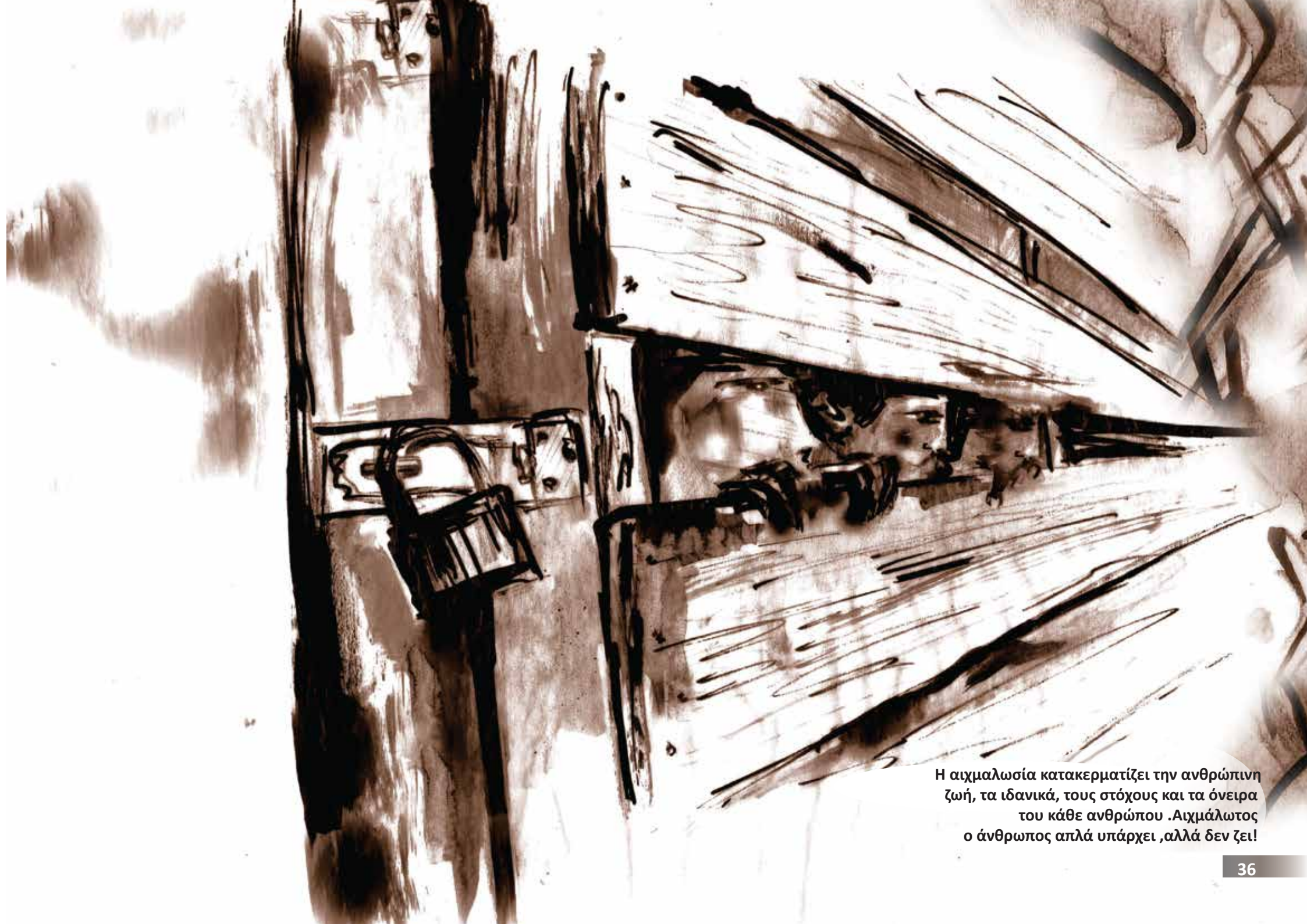
Ο πόλεμος..... Ναι υπάρχει και υπήρχε ανέκαθεν στην ανθρώπινη ιστορία ...Αλλιώς όμως είναι να το ακούς και αλλιώς να το ζεις ... Τόσες ζωές χαθηκαν , τόσα μικρά έμειναν ορφανά , 'τοσες μανάδες έχασαν τα παιδιά τους και τους συζύγους.. τόσος πόνος ... Και δεν σταματά ... μια δέθεν ειρήνη και ξανά πάλι ...

Η εκμετάλλευση του ανθρώπου από άνθρωπο ...

Άψυχος ο εχθρός χωρίς έλεος , η οπλισμένη του κάννη εξουσιάζει και υποδουλώνει τον κόσμο των ζωντανών. 'Όπλο το όνομά του, και στα χέρια των ανθρώπων θάνατο προκαλεί και καμία αξία και νόμος δεν το σταματά.

Η αιχμαλωσία κατακερματίζει την ανθρώπινη ζωή, τα ιδανικά, τους στόχους και τα όνειρα του κάθε ανθρώπου .Αιχμάλωτος ο άνθρωπος απλά υπάρχει ,αλλά δεν ζει!

An abstract artwork featuring a complex, layered composition of brown and black ink strokes on a light, textured background. The strokes are dense and chaotic, creating a sense of movement and depth. The colors range from light beige to dark, almost black, ink. The overall effect is one of intense, expressive energy.

Την ελευθερία ο άνθρωπος που τόσο αγαπά άλλο
τόσο εύκολα θα την στερήσει.
Αθώες ψυχές υπό την απειλή του όπλου
υποδουλώνονται, φυλακίζονται, χάνονται τα ίχνη
της υπαρξής τους.

Πώς να ξεφύγεις από τέτοιο κακό;
Και αν ξέφευγες, πώς θα είσαι ξανά ο ίδιος;
Πώς θα θυμηθείς την αξιοπρέπεια και τα δικαιώματά
σου για ζωή, πώς θα ξεχάσεις την εμπορία της σαρκός σου χωρίς
την συγκατάθεσή σου ;
Όπως εγώ μάρτυρας αυτού σκηνικού ,οι άνθρωποι το γνωρίζουν,
πολλοί το προσπερνούν σαν να μην τους αφορά και άλλοι το εκμεταλλεύονται.

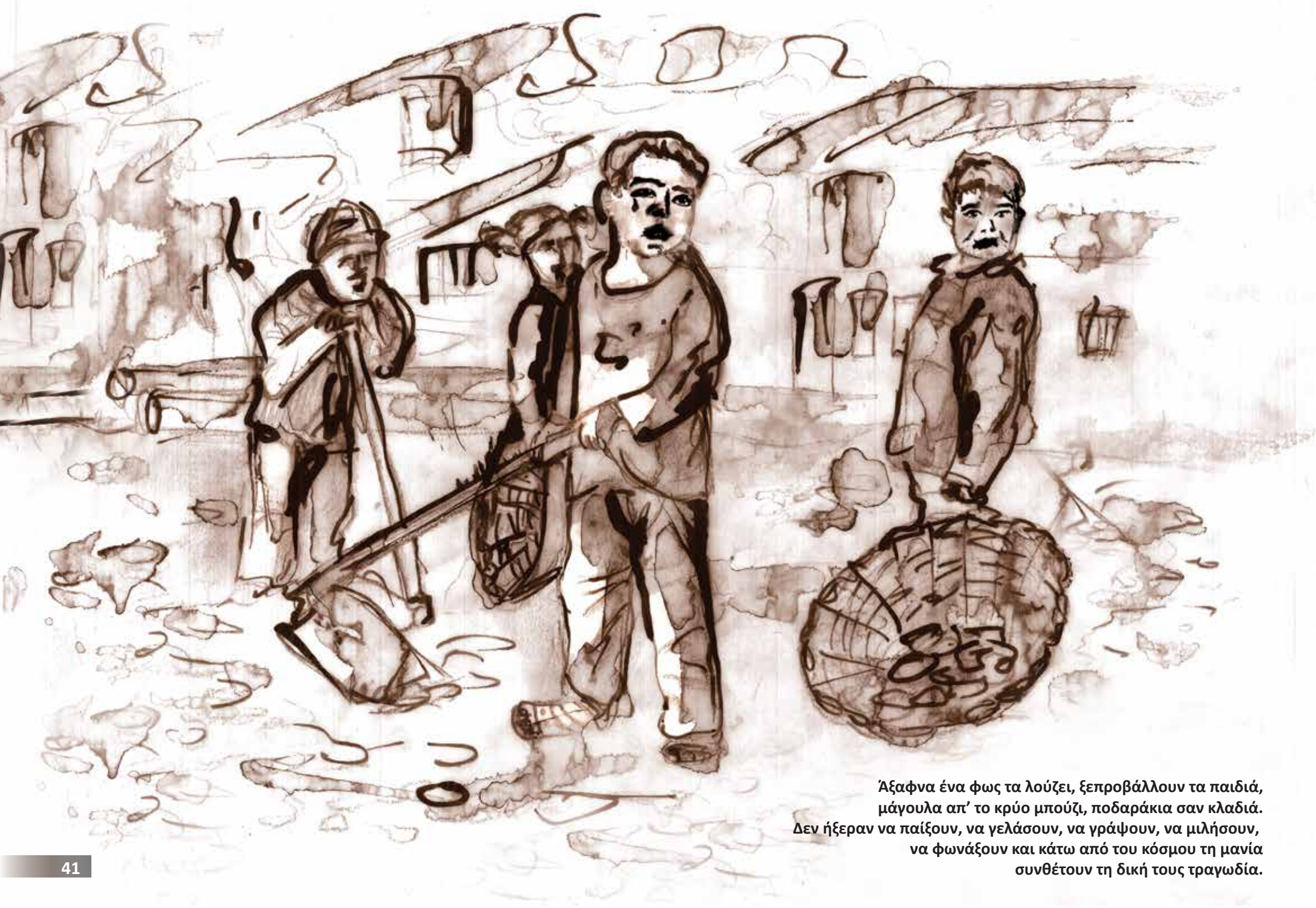
Ο άνθρωπος πρέπει να ζει ελεύθερος , αλλά και να μιλά ελεύθερα... Όμως με την χρήση βίας, απειλών, αποτρόπαιες πραξεις γίνονται εις βάρος του θύματος... Κλείνει το στόμα αλλιώς κινδυνεύει.. ΒΟΗΘΕΙΑΑΑΑΑ! Για μια στιγμή ..Και μετά σιωπή...

Η σκληρή πραγματικότητα της εκμετάλλευσης των παιδιών...

Φεύγουν και πάνε μακριά, αφήνουν τα σχολεία και πρέπει να βρουν μια δουλειά τόσο μικρά, αθώα παιδιά. Δίχως μόρφωση, παιχνίδια, χάνουν όλα τα στολίδια. Είναι πρόωρο το μεγάλωμά τους και πολλά τα βάσανά τους. Είναι άδικη η ζωή, ένα παιδί να μη χαρεί. Είναι καημός σαν περπατάς τέτοια εικόνα αν συναντάς.

Παιδιά στο δρόμο την αυγή
για ξεροκόμματο ψωμί.
Θα μπορούσε κάποιος άραγε
τη δυστυχία να σταμάταγε;

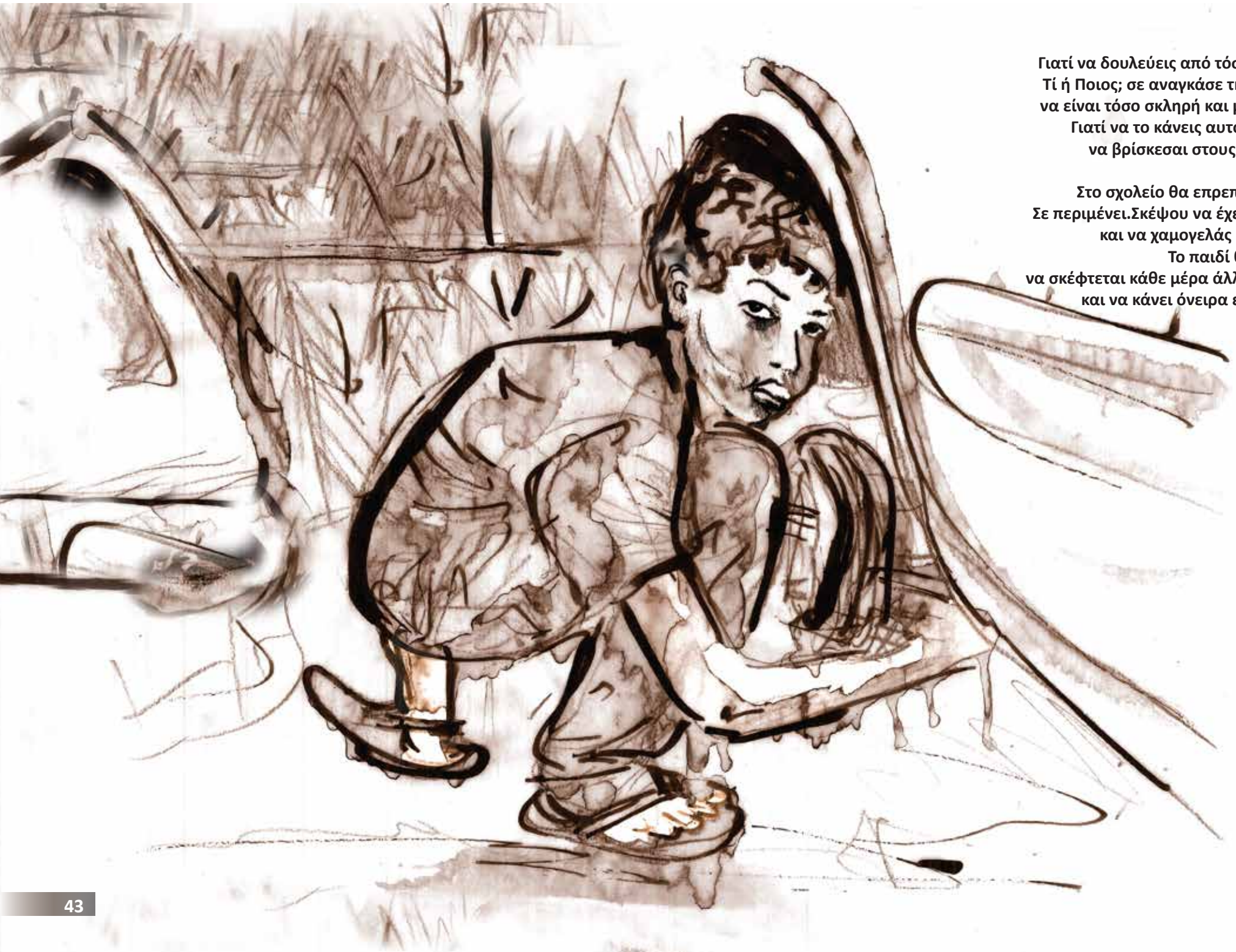

Άξαφνα ένα φως τα λούζει, ξεπροβάλλουν τα παιδιά,
μάγουλα απ' το κρύο μπουζί, ποδαράκια σαν κλαδιά.
Δεν ήξεραν να παίξουν, να γελάσουν, να γράψουν, να μιλήσουν,
να φωνάξουν και κάτω από του κόσμου τη μανία
συνθέτουν τη δική τους τραγωδία.

Μες στη νύχτα τώρα πάνε στο σκοτάδι το πηχτό
τα παιδιά που πολεμάνε για το μεροκάματο.
Χέρια βρώμικα απ' τα λάδια, μάτια
κατακόκκινα, αδερφάκια δίχως χάρδια
με πληγωμένη την καρδιά.

Γιατί να δουλεύεις από τόσο μικρός;
Τί ή Ποιος; σε αναγκάσε τη ζωή σου
να είναι τόσο σκληρή και μονότονη;
Γιατί να το κάνεις αυτό; μια ζωή
να βρίσκεσαι στους δρόμους;
Γιατί;
Στο σχολείο θα επρεπε να 'σαι.
Σε περιμένει. Σκέψου να έχεις φίλους
και να χαμογελάς μαζί τους.
Το παιδί θα πρέπει
να σκέφτεται κάθε μέρα άλλα ταξίδια
και να κάνει όνειρα ελεύθερα.

Αναζητώντας
χρήματα
δουλεύουν νύχτα μέρα..

Με το κεφάλι τους ψηλάτα βγάζουν όμως πέρα. Κι όμως κανείς δεν σκέφτεται πως είναι αμαρτία. Όπως το κάθε δέντρο που δεν επιτρέπει τα μικρά κλαριά του που πρωτοβγαίνουν να βγάζουν μπουμπούκια και να κρατούν καρπούς, έτσι και ο άνθρωπος γιατί δεν σέβεται αυτή την τόσο τρυφερή ηλικία;

Ξημέρωσε και πάλι, όμως το παιδί εδώ και ώρα δεν
βρίσκεται στο στρώμα πια. Στα στενά δρομάκια τρέχει γοργά – γοργά
να μην αργήσει στη δουλειά. Ο πόνος του είναι βουβός
για το σχολείο που νοσταλγεί.
Αχ! και να 'ταν τώρα εκεί!
Κι ας μην είχε ούτε φαΐ.

Η παρακμή του ανθρώπου από τα ναρκωτικά ...

Ναρκομανής είναι κάποιος που χρησιμοποιεί το σώμα του για να πει στην κοινωνία ότι κάτι δεν πάει καλά. Τα ναρκωτικά είναι καλά για να ξεφεύγεις, ενώ η πραγματικότητα είναι τόσο πλούσια, που δεν πρέπει να την αποφεύγεις. Είδα στους δρόμους ανθρώπους ξεχασμένους απ' την ζωή, να καταπιάνονται με αυτά τα δηλητήρια για να ξεφύγουν από την πραγματικότητα, από τον κόσμο... Μα τι σου φταίει το σώμα σου; Ο ναός της ψυχής σου;

Το μόνο που σου προσφέρουν τα ναρκωτικά είναι
να σε σκοτώνουν... αργά και βασανιστικά.
Και σκοτώνουν μαζί, αυτούς που είναι κοντά σου.
Με αυτά οι άνθρωποι θέλουν να
"ξεφύγουν" από αυτά που μέχρι τώρα
είδα, ίσως τους μοναδικούς που
τους επηρρεασαν βαθύτατα
τα προβλήματα τους...
Μα είναι κρίμα...

Γιατί άνθρωπε , γιατί ; Πάνω στο ξεκίνημα της ζωής, πάνω στο άνθος της νιότης ,της ομορφιάς σου
κάνεις κακό στο εαυτό σου ; Παιδιά δεν θες να αποκτήσεις μια μέρα , να αγαπηθείς , να κάνεις αληθινό
κάποιο όνειρό σου; Τράβα τώρα ... ξέκοψε! Μαχαίρι αυτό το δηλητήριο που σε σκλαβώνει!

*“Σε θέλουν σκλάβο να χτυπάς, το κούτελο στο χώμα!
Χασίσι αν θες μετά χαράς, αλλ’ όχι ελεφτεριά!”
Κώστας Βάρναλης, Έλληνας ποιητής*

Κι έτσι απέμεινες έρημη, πουλάκι στο κλουβί
σου, σε τάζεις ολημερίς σποράκια του
θανάτου. Αποκοιμήθηκες. Όταν ξύπνησες
-νόμιζες ότι ξύπνησες- από μπροστά σου
δεν είδες τίποτα άλλο από ίχνη που μαρτυρούσαν την
υποδούλωσή σου στις τοξικές αυτές ουσίες .

Αλήθεια, άξιζε έτσι όπως καταστράφηκες άνθρωπε ;
Τώρα η ζωή σε προσπερνά και εσύ σαν πέτρινο μαρμάρινο άγαλμα ..
σκλάβωσες τούτη την ψυχή σε άθλιο σώμα ...Αλήθεια άξιζε... ;
Πού ταξιδεύει ο νούς σου , σίγουρα είσαι εδώ .. ; Έτσι ζωντανή - νεκρή χωρίς μιλιά
χωρίς λαλιά, αφήνεις κάτι άλλο να σε κυβερνά... αφήνεις δηλητήρια να σε αφανίζουν..

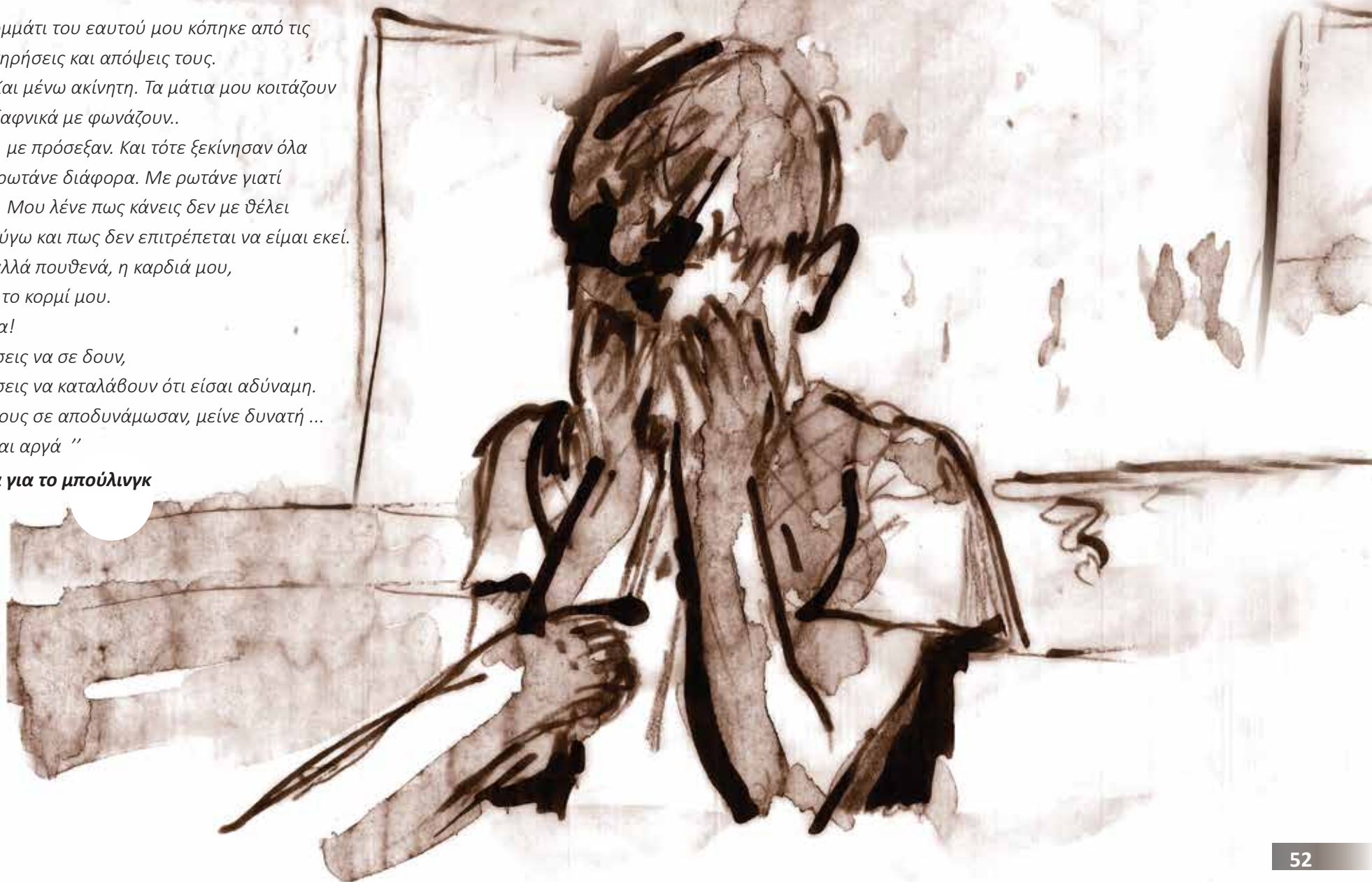

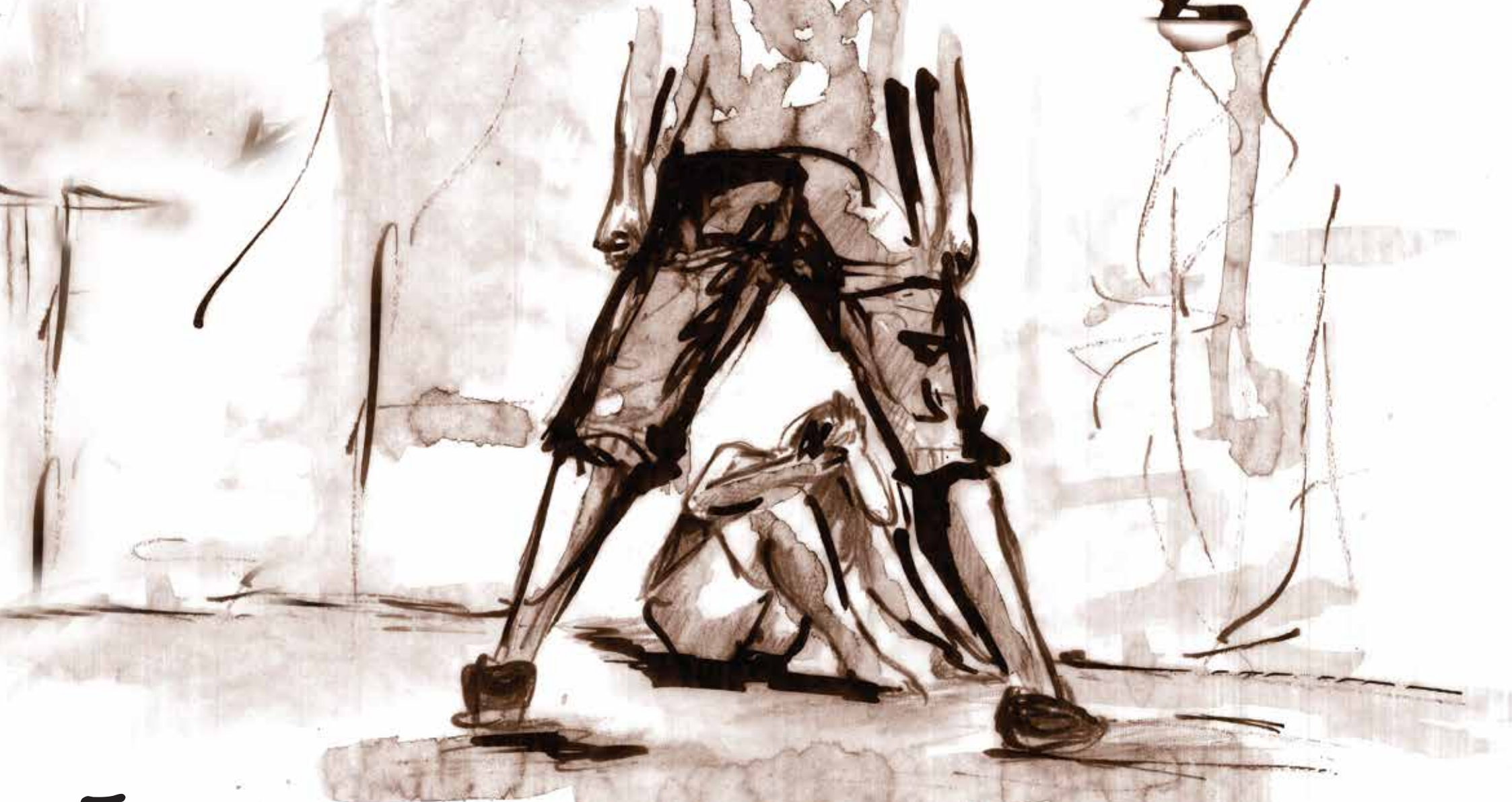
Και 'συ παλικάρι μου μικρό το δηλητήριο
τούτο εδώ σου κλέβει νιάτα και χαρά ...
το φαρμάκι μέσα σου να μπει σαν δαίμονας να
σου ρουφήξει την ζωή...
Αλήθεια άξιζε ; Γίνε οδοιπόρος σου,
πάρε την ζωή στα χέρια σου, μην ξεφεύξεις ...
πάλεψε..

Κακοποιητικές συμπεριφορές μεταξύ των παιδιών - μπούλινγκ ...

“ Ακόμα ένα κομμάτι του εαυτού μου κόπηκε από τις σκληρές παρατηρήσεις και απόψεις τους. Τα παρατάω...Και μένω ακίνητη. Τα μάτια μου κοιτάζουν στο κενό. Και ξαφνικά με φωνάζουν.. Σκέφτομαι, ναι, με πρόσεξαν. Και τότε ξεκίνησαν όλα Άρχισαν να με ρωτάνε διάφορα. Με ρωτάνε γιατί βρίσκομαι εκεί. Μου λένε πως κάνεις δεν με θέλει Μου λένε να φύγω και πως δεν επιτρέπεται να είμαι εκεί. Όχι μόνο εκεί αλλά πουθενά, η καρδιά μου, το κεφάλι μου, το κορμί μου. Μούδιασαν όλα! Μην τους αφήσεις να σε δουν, Μην τους αφήσεις να καταλάβουν ότι είσαι αδύναμη. Ότι τα σχόλια τους σε αποδυναμώνωσαν, μείνε δυνατή ... Αλλά πλέον είναι αργά ”

ένα παιδί μιλά για το μπούλινγκ

Εκεί βρέθηκα και εγώ να το κοιτώ και να το ρωτώ γιατί κλαίει, γιατί πονά .Και εκείνο το παιδί σαν να είχε ανάγκη να ακουστεί με κοίταξε, και μετά στο κενό το βλέμμα του αδειανό άρχισα να μιλά... Σα να μην ήμουν πια εκεί σαν να μην το άκουγα πια..... Γιατί ρωτώ ,γιατί; Παιδί να πονά άλλο παιδί;

Σε χτυπάνε, σε κλοτσάνε, σε τοιμπάνε,
σε τρομάζουν. Μήπως σε κοροϊδεύουν
ή σε βρίζουν ; Και την καρδιά σου τη μαυρίζουν;
Μήπως εσύ τα κάνεις όλα αυτά και πληγώνεις τα άλλα τα παιδιά;
Είτε θύτης, είτε θύμα, ό,τι και να είσαι,
Σε κάποιον μεγάλο μίλα, ζήτα βοήθεια και ας νομίζεις πως δεν χρειάζεσαι!

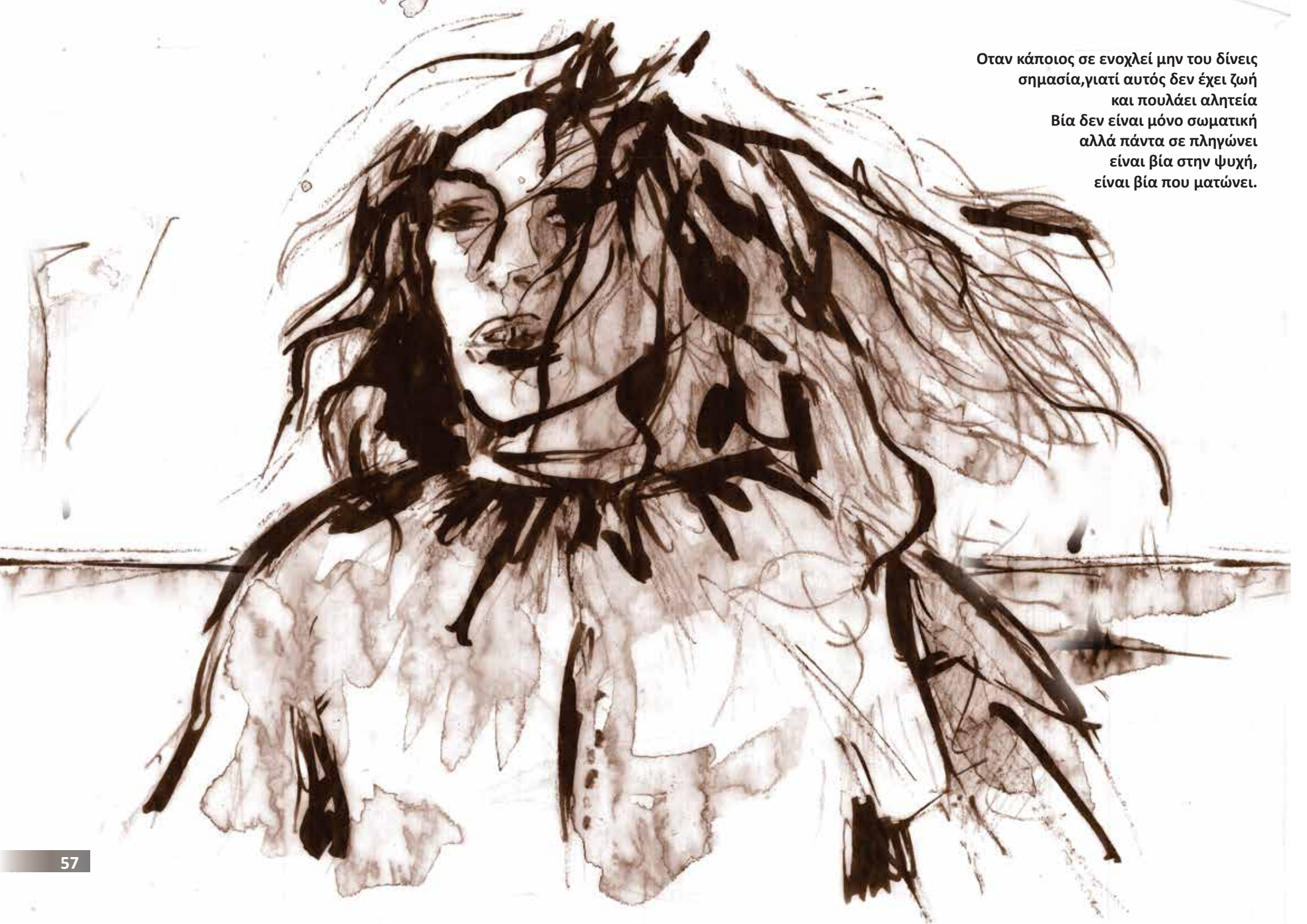
Γιατί με το «θα σε διαλύσω» δεν πετυχαίνεις κάτι ωραίο!
Μονάχα τσακωμός και ύστερα το ξύλο,
Και στη συνέχεια στο διευθυντή και οι δύο.
Και μετά η αποβολή,
ή ό,τι άλλο γίνει,
Αφού δεν έχει
σημασία τον καυγά
ποιος τον αρχίζει.

Μη ντραπείς, δε φταις εσύ. Το πρόβλημα είναι του νταή
Και όχι του θύματος που αυτός χρησιμοποιεί.
Πες στον σχολικό εκφοβισμό ένα «όχι»
Και μην τα παίρνεις σοβαρά όσα λένε.
Εξάλλου όλοι
ομόφωνα το λένε,
μόνο οι νταήδες
φταίνει!

Μίλα και μη φοβάσαι,
Μην τρέμεις σαν ποντίκι,
Γιατί όποιος πραγματικά φταίει,
στο τέλος θα τον... «φάνε οι λύκοι»... σήκω επάνω
κάνε κάτι ,μην αφήνεις άλλον να ξεσπά σε σένα , μην το αποδέχεσαι .Μη σκύβεις το κεφάλι ,μίλα!

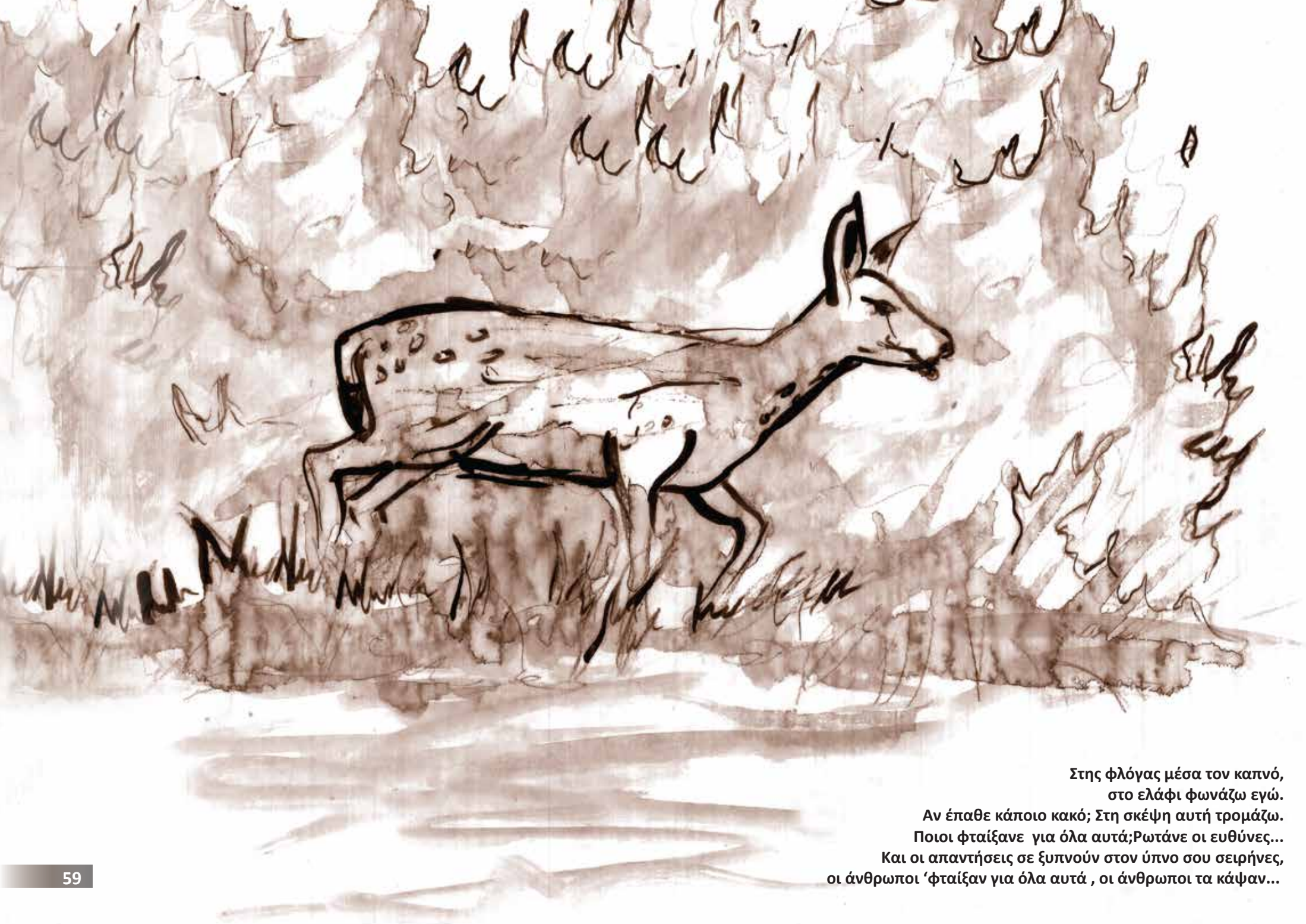

Όταν κάποιος σε ενοχλεί μην του δίνεις
σημασία, γιατί αυτός δεν έχει ζωή
και πουλάει αλητεία
Βία δεν είναι μόνο σωματική
αλλά πάντα σε πληγώνει
είναι βία στην ψυχή,
είναι βία που ματώνει.

Η καταστροφή της φύσης από την πύρινη λαίλαπα...

Και τότε άκουσα κραυγές όχι σαν τότε του πολέμου ,αλλιώτικες φωνές σπαρακτικές ,και διαπεραστικές.. ένα βουητό ταυτόχρονο με μια φωνή και μετά σιωπή ..και πάλι αυτές οι φωνές να διαλαλούν την καταστροφή... Είναι τα αδέρφια μου που καίνε , είναι τα αδέρφια μου που γίναν στάχτη.. όλος ο τόπος ρημαδιό , ένα μαύρο πέπλο τυλιγμένο πάνω απο αυτό ... και το πύρινο τέρας να συνεχίζει όλο χαρά να καταβροχθίζει που κάποτε αυτά τα όμορφα κορμιά έδιναν ζωή και γλυκιά σκιά ...

Στης φλόγας μέσα τον καπνό,
στο ελάφι φωνάζω εγώ.
Αν έπαθε κάποιο κακό; Στη σκέψη αυτή τρομάζω.
Ποιοι φταίξανε για όλα αυτά; Ρωτάνε οι ευθύνες...
Και οι απαντήσεις σε ξυπνούν στον ύπνο σου σειρήνες,
οι άνθρωποι 'φταίξαν για όλα αυτά, οι άνθρωποι τα κάψαν...

Κεχριμπαρένιο κομπολόι παίζει ο ουρανός απ' τη φωτιά
λυσομανάει το μοιρολόι από το βράδυ ως το πρωί.
Η πυρκαγιά σαν απλώθει με αίμα και με κόπο κερδίζεται..
Όμως οι ζώες που κάλυψε για πάντα τις αφάνησε ..τόσες ανθρώπινες ψυχές...
τόσες ζωντανές υπάρξεις.. τα αδέρφια τα δέντρα χαθήκανε μεμιάς ..
Γιατί να το κάμει αυτό ο άνθρωπος ,γιατί να κόψει το νήμα αυτής της ζωής;

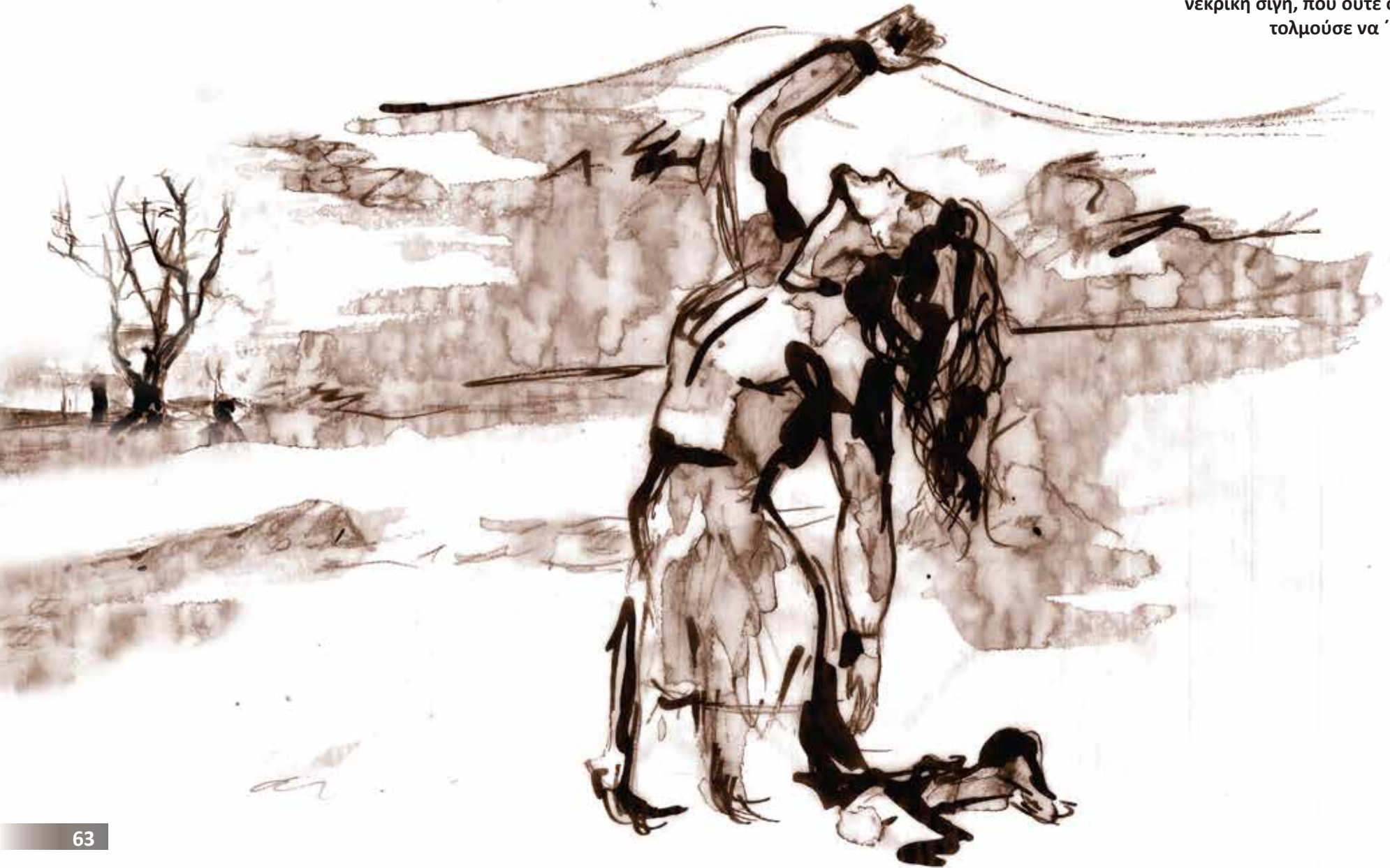
Τρέχει και στην φωτιά βουτά. Αλλά 'χει θάρρος και
πυγμή. Κι ο κόπος του ευδοκιμεί.
Ουρλιάζει πλέον η φωτιά. Τα δέντρα κάνει μια χαψιά.
Στην πόλη πλέον έχει μπει.
Μονομαχεί με την φωτιά. Με φλόγες κόκκινα θεριά .
Ο πυροσβέστης πολεμά.. τον εμπρηστή ή
την φωτιά ...Γιατί πες μου γιατί ;
τι σου εφταιξε τόσο ομορφιά...

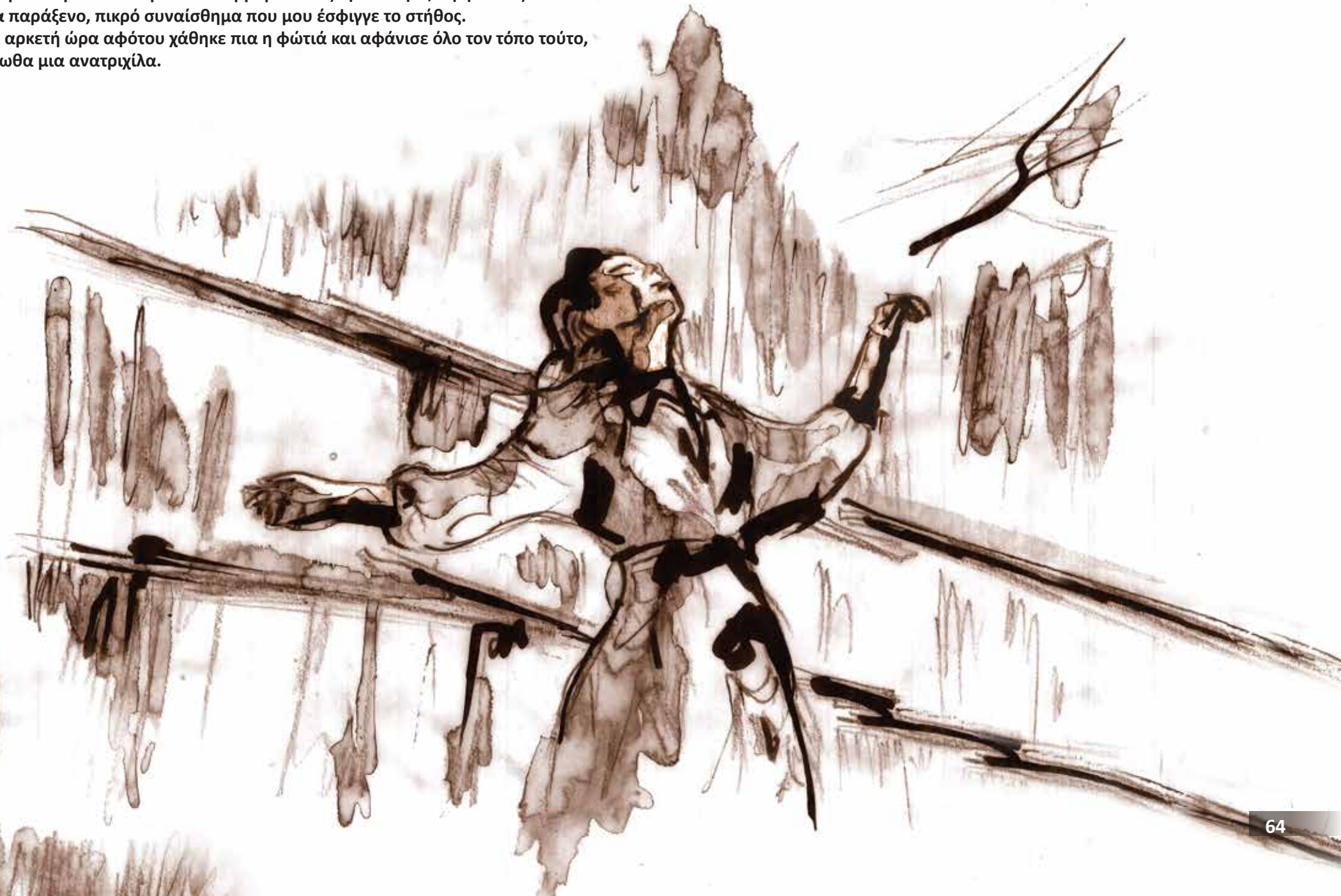

Οι φωτιές διαγράφουν την καινούρια εποχή
ο άνεμος κρυώνει πάνω στα καμένα δέντρα,
απομεινάρια θάμνων αιμορραγούν στις μαύρες πέτρες.
Τίποτα δεν θυμίζει πλούσιες φυλλωσιές, ρυάκια και ήχους
γλυκούς κελαηδιστούς. Τίποτα δεν θυμίζει σπίτι.

Ολόκληρο το τοπίο είναι μια νεκρή φύση.
Καμένα δάση και δυσσομία καμμένης σάρκας
κάθε ζωντανού που κάηκε ολοσχερώς.
Μοναχά έμειναν караφλά τα βουνά και άδειες
άχαρες καμένες πεδιάδες. Παντού επικρατούσε μία
νεκρική σιγή, που ούτε ο άνεμος δεν
τολμούσε να "ακουστεί".

Κάτι βαθιά μέσα μου, ένα κουβάρι από συναισθήματα θα το 'λεγε κανείς,
γιατί ήταν πολύ μύχιο, αρχέγονο, για να πάρει μορφή
στο μυαλό μου. Διαπέρασε το κορμί μου κι εξαφανίστηκε, αφήνοντας πίσω
ένα παράξενο, πικρό συναίσθημα που μου έσφιγγε το στήθος.
Για αρκετή ώρα αφότου χάθηκε πια η φώτιά και αφάνισε όλο τον τόπο τούτο,
ένιωθα μια ανατριχίλα.

“Πες μου άνθρωπε, όταν βλέπεις τα σχήματα που
παίρνει η φωτιά, δεν αισθάνεσαι κάπως στενάχωρα;
ή δε σε αγγίζει πια ούτε αυτό; ...
όταν πια όλα τα καταστρέψεις, όταν
θα κάψεις και το τελευταίο δέντρακι, πές μου άνθρωπε που και πως θα ζήσεις;

Βαθιά θλίψη και επίκληση για επιστροφή στην πρότερη μορφή...

Έχασε πια το χρώμα αυτός ο κόσμος... Δεν μπορώ να σου δώσω λύσεις
για όλα τα προβλήματα της ζωής σου Άνθρωπε. Δεν έχω απαντήσεις
για τις αμφιβολίες και τους φόβους σου Άνθρωπε. Δεν μπορώ ν' αλλάξω
το παρελθόν ή το μέλλον σου. Δεν μπορώ να αποτρέψω τα παραπατήματά σου.
Δεν μπορώ να σου προσφέρω το χέρι μου
να κρατηθείς και να μη πέσεις. Αν δεν παλέψεις για τα ιδανικά σου ,
αν δεν προστατεύεις τα μικρά σου ,αν δεν φυλάσσεις τα δάση
σου ,θα αφανιστείς... Είναι δικός σου αυτός ο αγώνας ...
Αγωνίσου.. εγώ δεν εγκαταλείπω μα δεν τολμώ
άλλο να είμαι μέρος σου...

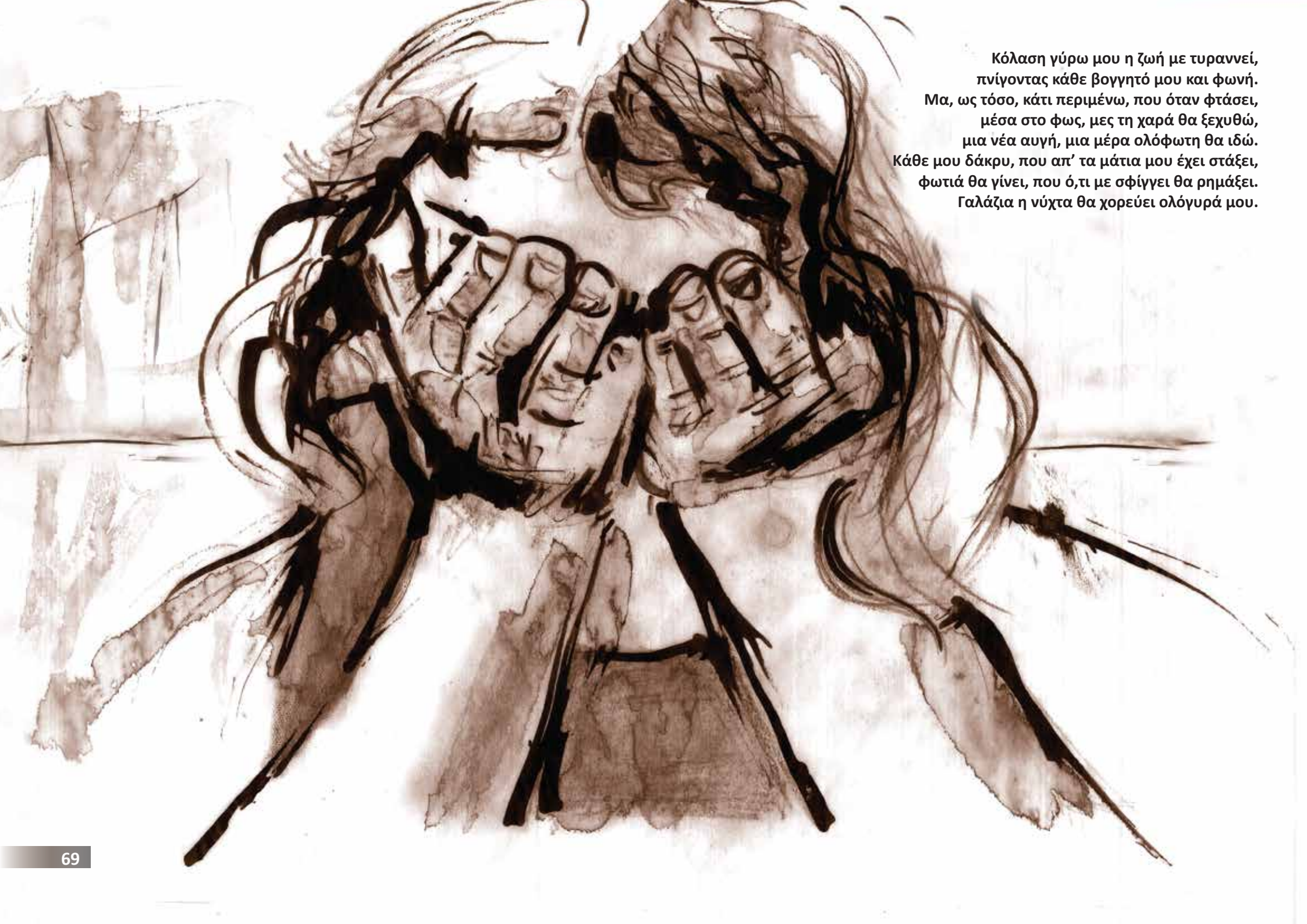

Η ανθρωπότητα δεν με χωρά ,
δεν ανήκω στον κόσμο της ... από τη φύση
δημιουργηθήκαμε ,από νερό και χώμα ...και όμως
ο άνθρωπος διαστέβλωσε τον λόγο της ύπαρξής του , καταπάτησε
τις αξίες του , αθέτησε την υπόσχεσή του να σέβεται τη ζωή .

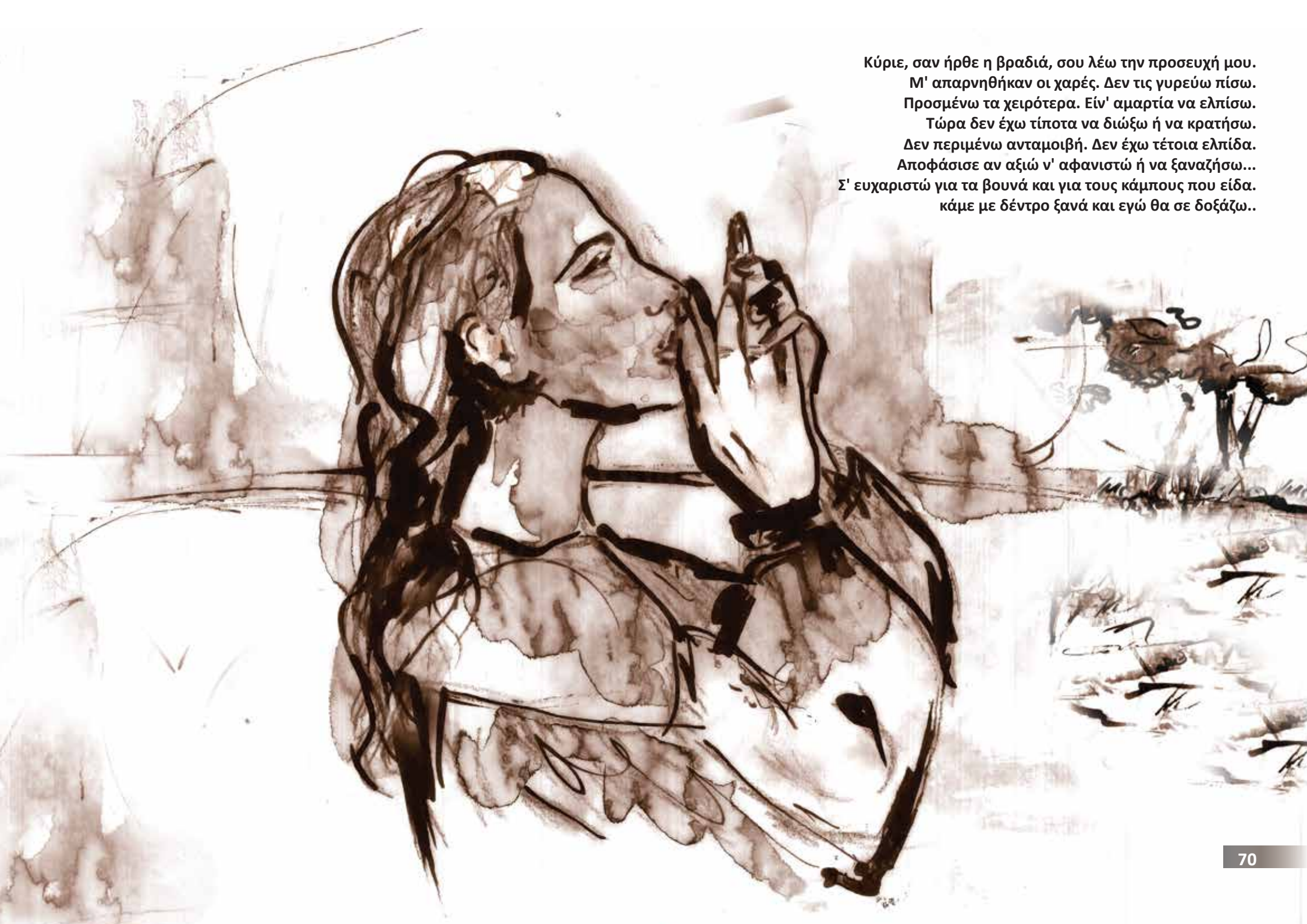

ΟΧΙ!!! Θα πω ένα μεγάλο όχι!!!
Που είναι ο δρόμος της επιστροφής;
Δεν έχω να ζηλέψω τίποτα.
Δεν τον θέλω τον κόσμο των ανθρώπων.
Λίγες οι χαρές πολλές οι λύπες , λίγη η αγάπη πολύ το μίσος τους.

Κόλαση γύρω μου η ζωή με τυραννεί,
πνίγοντας κάθε βογγητό μου και φωνή.
Μα, ως τόσο, κάτι περιμένω, που όταν φτάσει,
μέσα στο φως, μες τη χαρά θα ξεχυθώ,
μια νέα αυγή, μια μέρα ολόφωτη θα ιδώ.
Κάθε μου δάκρυ, που απ' τα μάτια μου έχει στάξει,
φωτιά θα γίνει, που ό,τι με σφίγγει θα ρημάξει.
Γαλάζια η νύχτα θα χορεύει ολόγυρά μου.

Κύριε, σαν ήρθε η βραδιά, σου λέω την προσευχή μου.
Μ' απαρνηθήκαν οι χαρές. Δεν τις γυρεύω πίσω.
Προσμένω τα χειρότερα. Είν' αμαρτία να ελπίσω.
Τώρα δεν έχω τίποτα να διώξω ή να κρατήσω.
Δεν περιμένω ανταμοιβή. Δεν έχω τέτοια ελπίδα.
Αποφάσισε αν αξιό ν' αφανιστώ ή να ξαναζήσω...
Σ' ευχαριστώ για τα βουνά και για τους κάμπους που είδα.
κάμε με δέντρο ξανά και εγώ θα σε δοξάζω..

Εδώ στο χώμα που με γέννησες εδώ στο δικό μου τόπο εδώ στις ρίζες μου,
εδώ που είμαι ο εαυτός μου, η ύπαρξή μου εδώ που είμαι ΕΓΩ...!

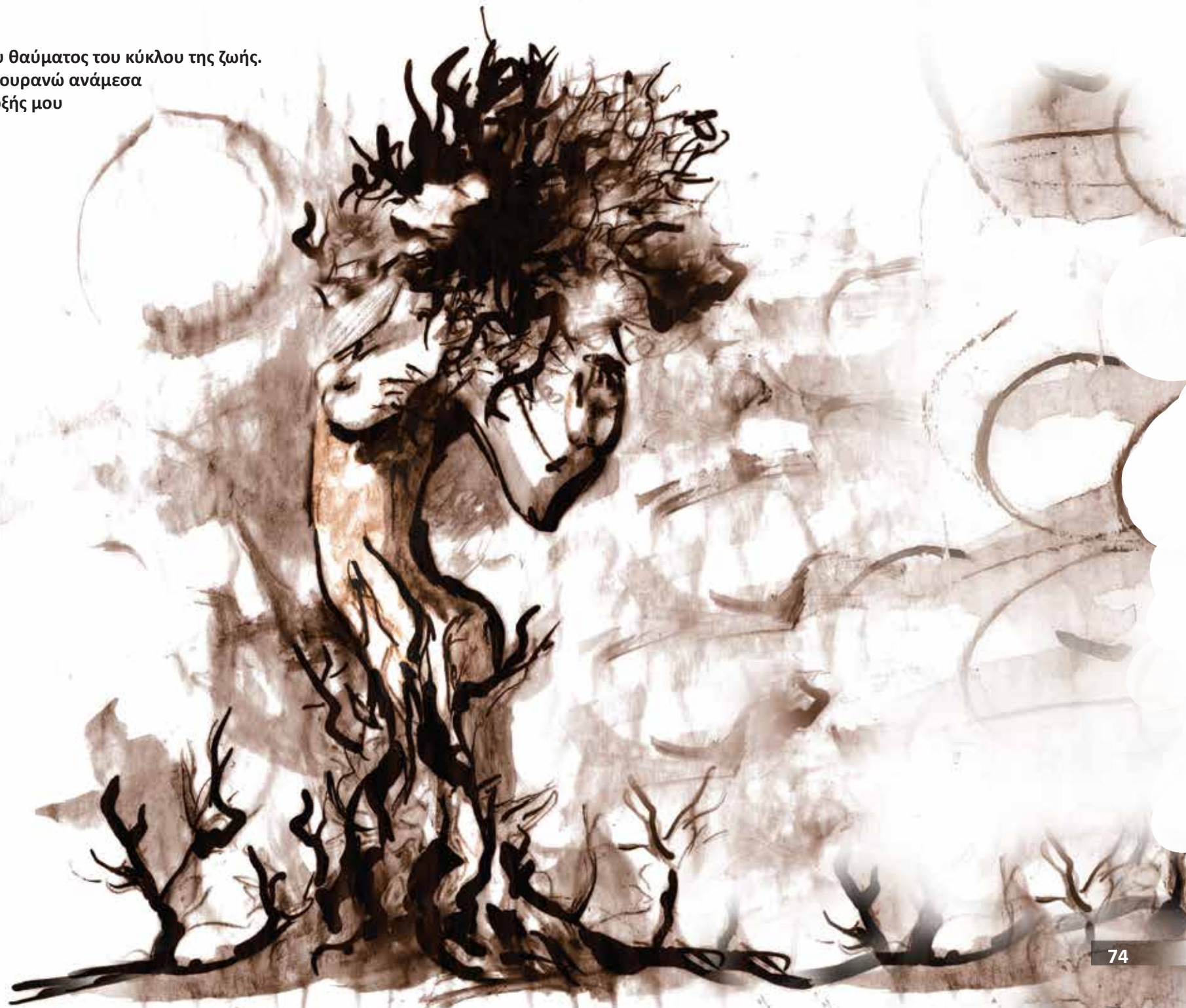
Ας ήταν μία μέρα μόνο !
Ας γινόμουν η ύπαρξή που ήμουν πρώτα! Κι ας πέθαινα
μετά... Θα τιμώ αυτό που ήμουν, θα τιμώ τη ζωή που αγαπώ.
Ας με σκέπαζε σαν πούπουλο το χώμα τούτο ,να ξανα βρω τις
ρίζες μου να ξαναγεννηθώ!

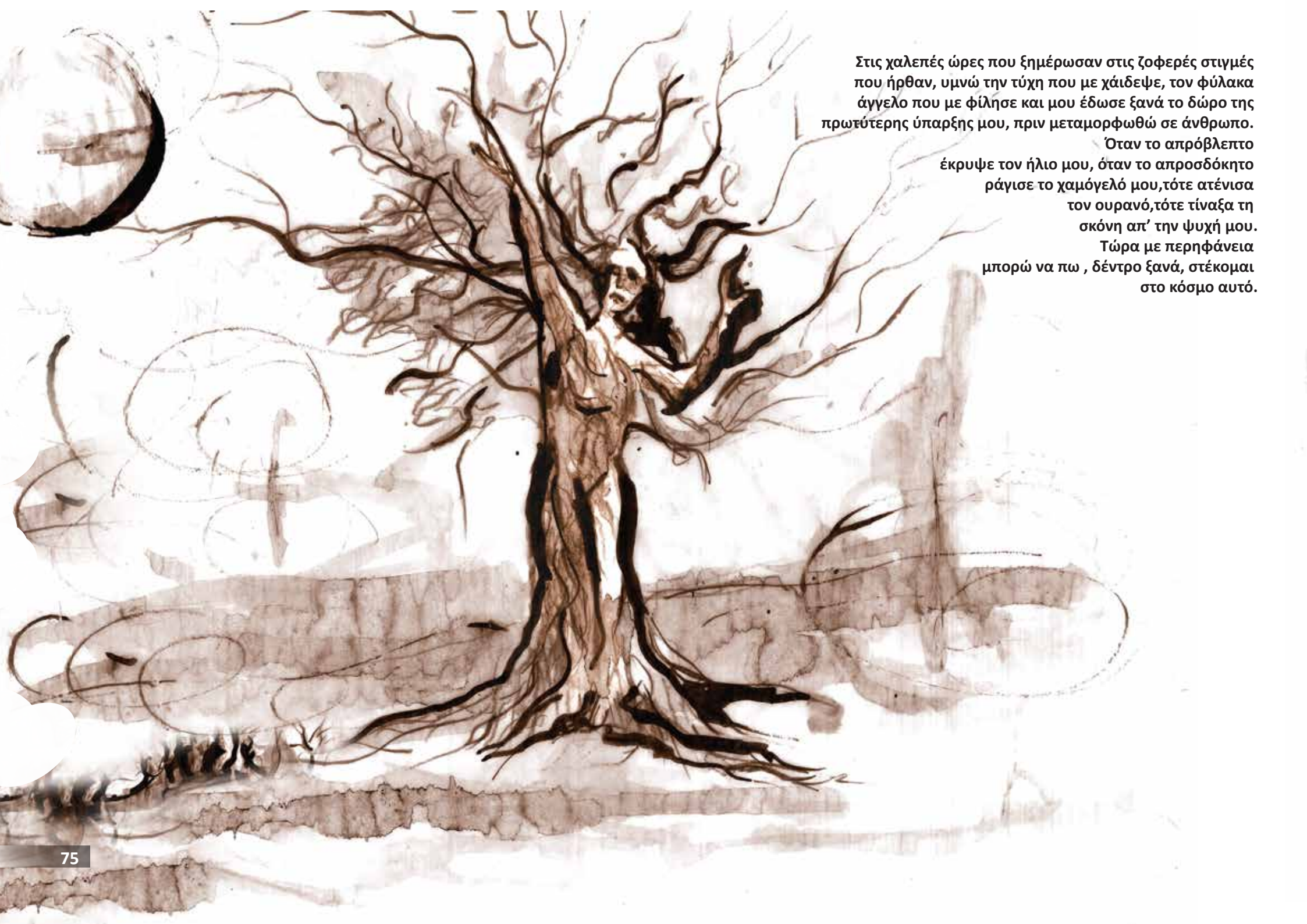

Αν και δεν είμαι ίδια , αν και η ψυχή μου “μολύνθηκε” από τον άνθρωπο και
τον κόσμο του ...
εγώ εσένα πάλι αναζητώ μητέρα γη, να επιστρέψω πίσω στις
ρίζες μου ,να συμφιλωθώ με την ύπαρξή μου,
να ξαναγίνω ένα με τη φύση.

Αέναη είναι η αλυσίδα του θαύματος του κύκλου της ζωής.
Και εγώ ανάμεσα εκεί μεσουρανώ ανάμεσα
στην δημιουργία της ύπαρξής μου
και στην αναγέννησή της.
-Η Πλάση με καλεί και
εγώ ανταποκρίνομαι...

Στις χαλεπές ώρες που ξημέρωσαν στις ζοφερές στιγμές που ήρθαν, υμνώ την τύχη που με χάιδεψε, τον φύλακα άγγελο που με φίλησε και μου έδωσε ξανά το δώρο της πρωτύτερης ύπαρξης μου, πριν μεταμορφωθώ σε άνθρωπο.

Όταν το απρόβλεπτο έκρυψε τον ήλιο μου, όταν το απροσδόκητο ράγισε το χαμόγελό μου, τότε ατένισα τον ουρανό, τότε τίναξα τη σκόνη απ' την ψυχή μου.

Τώρα με περηφάνεια μπορώ να πω, δέντρο ξανά, στέκομαι στο κόσμο αυτό.

Εδώ ξανά !
Και αυτή τη φορά θα ζήσω την ζωή μου, οχι πλέον αδαής, μακριά από το κόσμο των ανθρώπων.
Εγώ είμαι εδώ στο παρόν και για το μέλλον..Με σώμα ξύλινο και στιβαρό με τα κλαριά μου
ανοιχτά να αγκαλιάζουν τον ουράνο και να τον ενώνουν με τη γη.

Γίνηκα μάρτυρας κάθε ανθρώπινης πλευράς και μέσα από αυτό μέγαλωσα μέσα μου,
“αγάπησα το είναι μου ...” ένιωσα ολοκληρωμένη και ένα φως γνώσης
κυρίευσε την ύπαρξή μου.Κάτω από το φεγγάρι άλλαξα σε άνθρωπο
και κάτω από το φεγγάρι ξανά γεννήθηκα δέντρο.

ΠΗΓΕΣ

Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα και <http://digitalschool.minedu.gov.gr>

Ποίημα για την Ανθρωπότητα & τη Νέα Τάξη Πραγμάτων - ERT ...<https://www.ertopen.com> › news › item

Ένα ποίημα για τους πυροσβέστες- ΠΕΤΡΟΣ Δ.ΡΟΥΚΑΣ<https://ennepe-moussa.gr>

Ποιήματα πυρκαγιάς, Συγγραφέας Σιώτης, Ντίνος, 1944-

Ένα ποίημα για την πυρκαγιά στο Μάτι - Κατιούσα www.katiouσα.gr

Ένα ποίημα για τα θύματα της φωτιάς και της κυβερνητικής απουσίας • Η Αποψη
www.iaropsi.gr

ΛΙΔΩΡΙΚΙΟΥ «ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΚΦΟΒΙΣΜΟ» - ppt κατέβασμα
slideplayer.gr

‘To This Day’ – ένα ποίημα (και animation) για τον εκφοβισμό... |
processworkhub.gr

Ναρκωτικά - Γνωμικά www.gnomikologikon.gr

Ναρκωτικά σύννεφα, Ποίηση 1979 - 1989 - Πάνος Καπώνης | Skroutz.gr
www.skroutz.gr

Η εκμετάλλευση των παιδιών 3gym-chanion.chan.sch.gr

Για την παιδική εργασία και εκμετάλλευση - Ατέχνως atechnos.gr

Αντέχεις την αλήθεια; Το χρονικό της αιχμαλωσίας, Το τελευταίο κάλεσμα - Αγγελική Αναγνώστου - Καλογερά | Skroutz.gr
www.skroutz.gr

C : 85 %

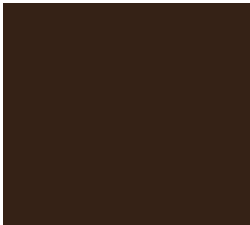
M : 51 %

Y : 81 %

K : 53 %

Type character : Calibri bold , light , light italic , bold italic

C : 55 %

M : 69 %

Y : 77 %

K : 71 %

*“ Γίνηκα μάρτυρας κάθε ανθρώπινης πλευράς και μέσα από αυτό μεγάλωσα μέσα μου , “αγάπησα το είναι μου ”.. ένιωσα ολοκληρωμένη και ένα φως γνώσης κυρίευσε την ύπαρξή μου.
Κάτω από το φεγγάρι άλλαξα σε άνθρωπο και κάτω από το φεγγάρι ξανά γεννήθηκα δέντρο.”*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
A.L.BONYS

ISBN : 252-698-6523-56-8

6008165355533

Παρουσίαση βιβλίου

Το δέντρο που ήθελε
να γίνει άνθρωπος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΑΜΠΝΤΟΥΛΜΑΝΟΒΑ ΝΤΙΝΑΡΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΚΑΙ ΑΦΗΓΗΣΗ
ΑΜΠΝΤΟΥΛΜΑΝΟΒΑ ΝΤΙΝΑΡΑ

Τετάρτη 5
Ιουλίου

12.30 ^{ώρας}

βιβλιοπωλείο Ιανός
οδός Σταδίου 24, Αθήνα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
A.L.BONYS

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Το δέντρο που ήθελε
να γίνει άνθρωπος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ

ΑΜΠΗΝΤΟΥΛΜΑΝΟΒΑ ΝΤΙΝΑΡΑ

ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΣΑ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ
ΔΕΒΕΤΖΗ ΙΩΑΝΝΑ

Δευτέρα 4
Ιουλίου
12.00 ^{ώρας}

αίθουσα K8205

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
A.L.BONYS

type character : calibri bold , light (13 and 8 pt)

C : 55 %
M : 69 %
Y : 77 %
K : 71 %

Opacity : 55 %

ΣΕΛΙΔΟΔΕΙΚΤΕΣ

